

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Poesis Sacra Sive Vitae, Mortis, Et Resurrectionis
Salvatoris Nostri Jesu Christi Historia**

Hermanni, Joachim Heinrich von

Hildesii, 1743

VD18 10904743

9nò. Resuscitatio filii viduæ propè Naim: & conversio B. Mariæ
Magdalenæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68828)

POESEOS SACRÆ ET PARTIS SECUNDÆ
INDUCTIO NONA.

S. LUCAS CAP. 7.

Deinceps ibat in civitatem, quæ vocatur Naim, & ibat
cum eo Discipuli ejus, & turba copiosa. Cùm autem cu
appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebat
filius unicus matris suæ: & hæc vidua erat, & turba civitatis
multa cum illa. Quam cùm vidisset Dominus, misericordiâ
motus super eam, dixit illi: Noli flere. Et accedens
& tetigit loculum; hi autem, qui portabant, steterunt
& ait: Adolescens, tibi dico, surge. Et resedit, qui erat
mortuus, & cœpit loqui, & dedit illum matri suæ &c.

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jesus Christus prope Naim
filium à morte resuscitat; apud Simonem leprosum ad mor-
sam invitatus à Maria Magdalanapœnitente, sub largo lacry-
marum imbre, balsamo inungitur, & deinde à quodam
tore super acquisitione æterna vita callidè consulitur.

Urbis erat in patriis Galilææ finibus olim, (certè
Nomine dicta Naim, quam fœmina, cujus
Sustulerat nuper gravis inclementia mortis
Consortem thalami, lugens habitabat; amato
Ex hoc defuncto susceperat illa probatæ
Indolis unigenam, fulcrum columenque senectæ
Quem pia materno complectebatur amore.
Hic cadit in morbum, cujus vehementia matrem
Dilectum rapuit, luctuque replevit amaro.
Ut sua miraculis confirmet dogmata Christus,
Ultrò Naim direxit iter; sub mœnibus urbis
Fertur in occursum deducti funeris, usque
Ad viduam digno consolatore carentem,
Illa trahit gemitus inconsolabilis, astra
Suspicit, & jugi deplorat funera fletu.
Hoc Salvatoris præcordia mota dolore
Auxiliatricem flagrant afferre medelam

Afflicta

JND Afflictæ matri. Jubet, ut processio cursum
 istat, & ex humeris portatorumque lacertis,
 manus in aprico positum vespillo revelet,
 & ibi Ordine disjuncto comitatus solvitur; omnes
 m autem cumulum coeunt, circumstantesq; sepulchrum
 ferebant expectant avidi, quæ sit novus ille Propheta
 a civitate Hoc coram celebri concursu signa daturus.
 miser Vix adolescentem resupino corpore, clausis
 t accersit Luminibus, tristi pallore sitique jacentem
 steterunt Vespillo turbis detexerat, ecce Redemptor
 qui est Accedit propius, defunctum voce sonorâ
 æ & c. Suaviter alloquitur, mandatque resurgere: paret
 im vultu Mortuus actutum; siquidem spiramina, visus,
 ad mortu Et sensus reliqui cursu pernice redibant:
 ergo lam Exfiliens loculo, se tantis undique cinctum
 lam vultu Miratur turbis: facto clamore, propinqui
 (certe) Ocyus accurrunt; benefactorumque, reversa
 cujus Ex luctus pelago, cum nato mater adorat.
 is Attonito tremuit circumstans turba pavore,
 amato Laudavitque Deum, quod jura resolvere mortis,
 e Dignatus fuerit perfundere. Publica totum
 re. Hoc opus eximium referebat fama per Orbem.
 a ma Princeps Herodes cum totâ concitus aulâ, Luc. 9.
 naro. Ardebat tanti Vatis cognoscere vultum:
 stus, Sed velut indigni, dedignabatur amator
 urbis Virtutis, faciem mœchi subiisse Tyranni,
 s que Se subducendo turbis, alibique docendo.
 Inter mundatos Christi virtute leprofos
 Vir præclarus erat; Jurisprudencia summis
 Hunc Phariseorum cathedris adscripserat: ejus
 Nomen erat Simon, dictus de tabe leprosus.
 Qui Christum, quoties occasio præstitit ansam,

Comiter exceptum sincero corde fovebat,
 Cùmque die quâdam Cœlestia pabula multis
 Millibus externis sacro sermone dedisset,
 Luc. 7. A Simone pio fuit invitatus ad escas:
 Sub finem mensæ, mulier compuncta severa
 Hortatu Domini, fluidis ingressa capillis
 Accumbit Christi pedibus; lacrymisque rigatis
 Crinibus abstergit; tersis opobalsama multo
 Affundit gemitu. Simon carpando sinistrè,
 Quòd peccatrici permetteret ungere plantas,
 Incepit dubitare super virtutibus uncti.
 Christus, ut occulti scrutator pectoris, inquit
 Pauca tibi, Simon, habeo proponere: binos
 Contraxisse ferunt difformia debita cives;
 Unus enim parvum, magnum contraxerat alter
 Creditor ambobus dimittit debita: Simon,
 Quid censes, à quo magis hic mereatur amari
 Respondet Simon: Ab eo, cui plura remisit.
 Opportuna refers; respondet Christus eidem
 Me suscepisti; sed non fuit ullus in æde,
 Qui præberet aquam pedibus, plantasque lavare
 Hæc verò mulier, Simon, quam conspicias, ecce
 Ultrò meos calido lacrymarum fonte rigavit,
 Absterfitque pedes propriis gemebunda capillis
 Tu me suscepto nec labris ulla dedisti
 Oscula; sed pedibus mulier dedit ista rigatis
 Basia mille meis, sinceri signa doloris:
 Me non unxisti nardo, nec aromate lassum
 Affictumque caput recreasti: fœmina verò,
 Quam temerè culpæ, redolentia balsama magis
 Affudit pedibus pretii. Quæ singula causant,
 Ut quæcumque, licet sint multa, piacula flectant
 Huic peccatrici, tanti commotus amoris

Igre

Ignibus, extinguiam: mox versus dixit ad illam:
 Cuncta remittuntur tibi crimina, salva recede;
 Nam tua viva fides salvam te fecit. At ecce!
 Quos dubius Simon simul invitaverat, ægrè
 Verba, remittentis Domini peccata, ferentes
 Intra se dicunt: Solus delicta remittit (porem,
 Omnipotens; quid verba crepant? Removete stu-
 Filius Excelsi loquitur, quem nulla facultas
 Deficit, & cunctas potis est extinguere noxas.
 Nobilis à patriâ, cui nomen Magdalon, arce
 Magdalis hæc mulier cognomine dicta (Redemptor
 Septenos ab eâ Stygios proscripserat angues)
 Nec non magnifici conjux gratissima Chusæ,
 Qui Procurator grandisque Minister in Aula
 Tetrarchæ fuit Herodis, Susannæque dives,
 Et plures aliæ, quas per sua dogmata Christus
 Ad vitæ frugem, Fideique reduxit Ovile,
 Hæc post ex propriis opibus stipendia Christo
 Larga ministrabant. Quærit Rex ditior Orbis
 Ipse stipem, nos ut doceat tolerare laborem,
 Esuriemque pati. Jesu pauperrime! noli
 Divitiis cumulare tuos; nisi junxeris ultrò
 Munifici cordis, seu compatiens amorem.
 Post hæc tentator quidam Legumque peritus Matt.
 Calliditate vafrâ simulans, quasi nesciat, urget 22.
 Ex Domino novisse modum, quo præmia vitæ Marc.
 Eternæ possit lucrari; Christus eidem, 12.
 Quid Scriptura docet? comi bonitate reponit: Luc.
 Hæc, tentator ait, super omnia mandat amare 10.
 Divinum Numen; quo factò, postulat omnes
 Proximitate mihi conjunctos pectore toto
 Complecti. Rectè dixisti, hæc ritè sequendo
 Eternæ poteris lucrari præmia vitæ,

Respondet Dominus: tentator callidus instat,
 Iustificare volens, se talia jure rogâsse;
 Cùm nimis obscurum, nec in ullâ lege repertum.
 Quis meus in tantis videatur proximus esse.
 Lex Domini peramare docet quoscunque propin-
 Non illos solum, quos nobis sanguine junxit (quos
 Fortuito natura gradu; meus esse propinquus
 Censetur, quicumque meo, quicumque meorum
 Indiget auxilio; respondens subdit Iesus:
 Luc. Vir Solymæus adit Ierichunta; sed inter opacos
 10. Sylvarum lucos trucium stabulata latronum
 Turba, virum nullo munitum robore furtim
 Aggreditur, miserum spoliat, multisq; cruentum
 Vulneribus mediâ luctantem in morte relinquit
 Hæc iter instituit Solymæus Mysta, sequente
 Levitâ; verùm moribundum transit uterque,
 Nec consolatur: tandem concessit Olympus,
 Ut Samaritanus per eosdem vectus opacos
 Frondosi nemoris saltus conspexerit ægrum:
 Hic miserans descendit equo, solatur, et omnes
 Impendit curas, ut conservetur egenus:
 Abstergit tabum plagis, oleoque medetur:
 Mentis ab excessu reducem, tremulumque caballo
 Imponit, ducit cautè, retinetque caducum,
 Cùmque viderentur læso decrescere vires,
 Portat in hospitium; reficit potique ciboque;
 Discedensque rogat cauponem, vellet habere
 Languentis miseri curam; pretiumque laboris
 Prænumerat, spondens, si fortè requireret ægrum
 Conditio plures sumptus, se velle reversum
 Omnia languenti bona præstita solvere largè.
 His dictis, rogitat Christus: Quis proximus illi
 Inter latrones lapsò statuetur, amabò?

Respondet sciolus: Puto, quem clementia movit
 Suppetias afferre viro. Verissima dicis,
 Hæc imitaturus vitam lucraberis, inquit.
 Hæc doctrina monet miseris succurrere, multis
 Larga manus Domini concessit multa: profectò
 His simul incumbit largiri multa; sed illis,
 Quos non respexit tanto fortuna favore,
 Pro modulo modicum: quod fors inimica negavit,
 Hoc supplet sincerus amor. Meminisse jubemur
 Istius viduæ, Solymis quæ bina minuta Luc.
21. 2.
 Intulit in gazam Domini; sed iudice Christo
 Omnibus oblatis hæc munificentior illam,
 Ad quam suspiro, mercedem digna recepit.
 Continuo multi veniebant iussa rogatum,
 Quid sibi præ reliquis faciendum mandet, ut inter
 Electos Cæli cives, animasque beatas
 Connumerarentur. Juvenis, quem gratia Mundi Matt.
19.
 Fecerat eximium, fulvòque repleverat auro, Luc.
18.
 Intererat turbis responsa rogantibus; illi
 Christus ait: Vitam si vis intrare perennem,
 Observare Dei semper mandata, memento.
 Illicò respondet juvenili promptior ausu:
 A puero mandata Dei mea norma fuerunt,
 Nec contra legem me culpa redarguit. Ergò,
 Opposuit Christus, si te perfectio vitæ
 Et sublimis amor trahit altiùs, omnia vende,
 Quæ fortuna tibi concessit largiter; ecce
 Innumeros durâ sub paupertate gementes!
 Auxilium rogitant, extendunt brachia; donis
 Accumulare manus inopum, Cælestia tutus
 Quærendi modus est; si feceris istud, habebis
 Thesaurum in Cælis; & adesto, meque sequaris.
 Consilium hoc Domini de venditione bonorum

Affi-

Affixit tacito pectus juvenile remorsu:
 Anteferebat enim peritura perennibus; illa
 Immodicè, quæ fors casu largitur, amando.
 Hunc animi luctum sublimi mentis ab arce
 Despiciens Dominus, vultum removebat, in illa
 Acriter invectus, qui deficientia Mundi
 Præponunt Superis; hos æquiparando camelis
 Sicut enim netricis acûs hæc bestia grandis
 Exiguum nunquam poterit transire foramen;
 Sic quoque divitiis & Mundi rebus onusti
 Non poterunt unquam Cœlorum Regna subire
 Excludit terrestris amor Cœlestia; nullum
 E contra, quem cura Deo Divisque placendi
 Exstimulat, terrena trahent. Pars maxima Mundi
 Prò dolor! immodicis affectibus ebria vivit:
 Hincque graves magnosq; viros, famâq; verendos
 Contingit labi. Ratio lux una Sophorum,
 Dum caret adjuncto fidei fulgore, nigrescit.
 Ergò meo Divina fides illabere cordi!

POESEOS SACRÆ ET PARTIS SECUNDÆ
 INDUCTIO DECIMA.

S. JOANNES CAP. 6.

Cùm sublevasset ergò oculos Jesus, & vidisset, quia multitudo maxima venit ad eum, dixit ad Philippum: Ut de ememus panes, ut manducent hi &c. Respondit ei Philippus: Ducentorum denariorum panes non sufficiunt eis, unusquisque modicum quid accipiat. Dicit ei Andreas frater Simonis Petri: Est puer unus hic, qui habet quinque panes hordeaceos & duos pisces: sed hæc quid sunt inter tantos? Dixit ergò Jesus: Facite homines discumbere &c. Discubuerunt ergò viri numero quasi quinque millia. Accepit ergò Jesus panes, &, cum gratias egisset, distribuit discumbentibus &c. Ut autem impleti sunt, dixit Discipulis suis: Colligite fragmenta &c. Et impleverunt duodecim cophinos

SYNO-